

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 375.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982999094656/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

det kun skee ved min Faders Død? — eller efter en Rejse til Helvede? — Da jeg ejer Guds Fred — hvorfor skal saa Hjertet lukke sig — skjønt baade Jord og Himmel er Herlighedens Hjær. — Det, som Sværmerne forgjæves søger og omstyrter Verden for at naa, — det naaer da hellerikke den Troende ved Tro alene — der vil mere til, Hjertet skal holde sig aabent, — først skal vel Hjertets Kjærlighed fylde Jord og Himmel, før det vover sig saa vidt. Hervede i Tiden vil det hastigt lukke sig om sin Fred. Det varer vist heller ikke længe denne Gang — —

Det varede dog flere Dage, — vel ikke i samme Styrke, men dog saadan, at Mindet derom næsten blev til Virkeligheden igjen. Og han takkede Gud atter og atter, fordi han saa stærkt og aabenbart havde oplevet, at Sorger og Lidelser for den Troende, naar de var værst, kun kunde føre til en saadan salig Stund, kortvarig vel, men fuld af Forjættelse.

Paa denne Tid kom der en Dag en Mand ind paa Borgen og bad om at faa Doktor Martin i Tale. Vagten vidste ikke, hvem Doktor Martin var, men blev saa underrettet om, at det var Doktor Luther. Den Fremmede syntes vel at være en yngre Mand, men saae baade forgrammet og forkommen ud.

Det varede noget, før Martin Luther kjendte Tilio, efterat denne var traadt ind i hans Værelse.

»Tag jer et Sædel« sagde Doktoren.

Det gjorde Tilio, man sad saa en Stund uden at sige noget.

»Jeg troede, jeg kunde tale med jer, Doktor Martin,« ytrede han endelig. »Men det kan jeg nok alligevel ikke.«

»Ikke det. — I talte engang meget om en stor Forandring, I vilde opleve. Har I saa gjort det i Løbet af de fem Aar, siden vi sidst saaes?«

»Ikke til det Bedre, Doktor Martin.«

»Hm. — Jeg har oplevet en Forandring i de samme Aar. Men jeg veed hellerikke, om det er en Forbedring. Før kaldte Folk mig Doktor Martin. Nu siger de Doktor Luther.«

»Jeg har mærket det,« sagde Tilio. »Jeg huskede det blot ikke i Øjeblikket.«

»Ja, mig er det lige godt.«

»Men maa jeg spørge jer, Doktor Luther — — hvad har

I vel arbejdet saa stærkt for i saa mange Aar, naar det ikke var for at voide en stor Forandring?»

»Det var i hvert Fald ikke paa en stor Forandring for mig selv, jeg arbejdede. Den havde jeg naaet, før mine Arbejds-Aar begyndte. Men jeg har gjort det Arbejde, som hørte til min Bestilling. Jeg var jo bleven Doktor i den hellige Skrift efter min Foresattes Befaling. — Men jeg er for Resten kommen til at længes efter en stor Forandring nu paa det sidste, nemlig at dø og opstaa til evigt Liv.«

»Jeg vilde ogsaa gjerne dø,« sagde Tilio meget lavmælt.

»Det tænkte I ikke paa for fem Aar siden. Hvad vilde I saa derved opnaa nu?«

»Ja — — slippe for at leve.«

»Nogen Forandring er der nok alligevel skeet med jer, kan jeg forstaa. Har I saa ogsaa mærket, at det var godt, om man kunde faa sin Skyld forladt?«

»Ja,« sagde Tilio og brast i Graad.

»Har I noget, I vil skrive for mig, saa siig kun frem. Jeg skal tie.«

Nu fortalte Tilio om Manden i Siemerode og om Jomfru Anna von Gehofen. — Det tog ham lang Tid.

»Det er blevet blodigere, end jeg havde ventet,« sagde Doktor Luther, da Tilios Beretning var til Ende. »Men dog ogsaa mere renfærdigt, end jeg havde turdet haabe, da jeg først lærte jer at kjende som Ven af Ridder Franz von Hohenwaldau.«

»Men hvad skal jeg gjøre for at faa Fred?« stammede Tilio hastigt. »Jeg vil gjøre alt, — jeg vil helst dø. Hvad skal jeg gjøre overfor Gud og Mennesker?«

»I skal bede Gud om Tilgivelse for Jesu Kristi Skyld. — Overfor Mennesker skal I vist intet gjøre.«

»Men jeg skylder jo at tage min Straf som Morder.«

»Hvis I melder jer til Landets Øvrighed her, faar I vist ingen Straf. Den blev alle eftergivet — efter Oprøret — som ikke blev grebne med Vaaben i Haand. Saaledes skete det i Kurfyrstendømmet — og efter *mit* Raad. — Der vil jere to Forbrydelser falde ind under. — Men vær nu i hvert Fald vis paa, at Guds Tilgivelse har I, naar I beder ham derom i hans enbaarne Søns Navn. Saa har I naaet den første store Forandring, saa har I evig Fred, som ikke kan tages fra jer. Nager Samvittigheden jer endda — thi det er slet ikke sagt, at Guds Fred altid befrier for Samvittighedens Bid,